

Opgroeien
doe je niet alleen

Hugo en Vincent vormen een gezin met hun vier pleegkinderen

‘Het is een buitengewone kans om kinderen te kunnen helpen’

Bij Hugo en Vincent leidde een crisisopvang van twee kinderen uiteindelijk tot een perspectief biedende opvang van vier kinderen uit hetzelfde gezin. Nu vormen ze samen ‘een gezin zoals een ander’.

“Het ironische is dat wij eigenlijk begonnen zijn aan pleegzorg vanuit het idee: een kind helpen als pleegouder is betekenisvol, ook al is het maar voor een week. We beseften heel goed dat je je hecht aan dat kind en dat het enorm pijnlijk kan zijn als het weggaat. Dat hoort erbij, dat weet je. Maar het is anders uitgedraaid en nu zijn we gewoon een gezin zoals een ander. Gelukkig kunnen we dit inpassen in ons leven, want het is een fulltime job om kinderen groot te brengen. Zeker vier kinderen, dat is een uitzonderlijke situatie. Maar Pleegzorg heeft nooit gevraagd: wil je nog een kindje erbij? Wij hebben onszelf kandidaat gesteld.”

‘We willen dat de kinderen op een zo normaal mogelijke manier opgroeien’

“We vinden het belangrijk dat de kinderen op een zo ‘normaal’ mogelijke manier opgroeien en alle mogelijke kansen krijgen. Het is fantastisch dat er in Brussel zo’n groot aanbod is. Wij hebben geen auto, maar we geraken overal met het openbaar vervoer. De kinderen hebben in hun vakantie altijd ateliers bij Aximax of bij Bronks, in Ten Noey of een ander gemeenschapscentrum. En ook tijdens het schooljaar doen ze allerlei buitenschoolse activiteiten: naaiatelier, muziekschool, dans ... Het is veel geregeld, maar het is fantastisch dat het kan. We maken uitstapjes op zondag, we gaan naar een museum, dat kan je allemaal spontaan doen als je daar zin in hebt.”

‘Elke pleegzorgsituatie is uniek, omdat de kinderen en de betrokkenen uniek zijn’

“Elke pleegzorgsituatie is anders en heeft verschillende kenmerken, omdat ook de kinderen en de andere betrokkenen uniek zijn. Onze ervaring geldt voor ons en kan bij andere mensen anders zijn. Je hebt situaties waar er veel meer nadruk ligt op de band met de ouders, waar er veel contacten en bezoeken zijn, waar veel beslissingen nog bij de ouders liggen. Bij ons is dat niet het geval. In het begin waren er frequent contacten: eerst om de paar weken, dan om de paar maanden. Dat verliep redelijk problematisch. En toen de jongste vrijwel direct na zijn geboorte naar ons kwam, waren zijn ouders zo boos dat contact sindsdien niet meer mogelijk is. Alle beslissingen verlopen via de jeugdrechtbank.”

‘Het is heel fijn om er te kunnen zijn voor de kinderen’

“Ik vind het fantastisch hoe het gegaan is. Het is een buitengewone kans om kinderen te kunnen helpen en samen een gezin te vormen. En ook om heel veel te leren van die kinderen, hun verwondering, hun openstaan voor dingen, de grappige dingen die ze zeggen en de opinies die ze hebben naarmate ze ouder worden. Dat zijn zaken die fijn zijn om uit te wisselen en daar kun je als volwassene veel van leren. Het heeft ons leven een heel andere draai gegeven. Het is heel fijn om dit te kunnen doen en er te zijn voor de kinderen.”